

anførte, nemlig fordi den vil bidrage ganske væsentlig til at ransage Myrerne og lægge for Dagen, hvad de ærede Medlemmer bære i Hjertet. Det er fremhævet fra flere Sider, at det er paafaldende, at Mænd, som ere udgaaede af Folkets Midte, have søgt at male Billeder paa Væggen, som maatte affrække Thinget fra at gaae ind paa den her foreslaaede Reform og affrække Rigsdagen og Regjeringen som overhovedet Alle dem, der ønske en rolig Udvikling af vore Forhold, fra at tilstaae en Udvidelse i Femtejunigrundlovens Aand af den kommunale Valgret. Disse Billeder ere rigtignok fra forskellige Medlemmers Side, der allerede have haft Ordet, blevne udviskede saaledes, at de have viist sig at være, hvad de i Virkeligheden ere: Taagebilleder; men nu har senere det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds søgt at oprisfte dem, og de Betragtninger, han har fremført, ville maaskee forekomme Mange at have stillet disse Skræmmebilleder op paa deres Plads igjen, saaledes at de i Virkeligheden maae affrække fra at fremme denne Sag i den Aand, hvori den er forelagt. Om det saa var de Skræmmebilleder, der bleve anførte af det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgkreds (Kaben), og som vare nogle af de gresleste, der ere blevne fremførte under denne Sag, saa har dog det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds søgt at oprisfte særlig eet af disse. Det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgkreds havde fortalt os, at naar en saadan udvidet Valgret blev givet, maatte man forudsee, at Sogneraadet og Amtsraadet, altsaa den kommunale Repræsentation overhovedet, vilde ligne Alt eller saagodtsom Alt paa Indtægten istedetfor paa Hartkornet. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds gjorde nu opmærksom paa, at vel er det sandt, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har sagt, at der er en Grændse, udover hvilken de ikke kunne stride, men denne Grændse er meget lav — den er sat ved $\frac{1}{6}$ af samtlige Udgifter — og der er saaledes givet et stort Spillerum, hvor Bestræbelser i denne Retning kunne komme til Gylldighed. Jeg skal nu ikke heraf tage Anledning til at rette nogen udtrykkelig Bebrei-

delse mod den ærede Indenrigsminister for, at dette Forhold er saaledes, at der kan fremføres nogen Anke, støttet derpaa, thi det er jo ikke saameget mod den nuværende Indenrigsminister, at denne Anke bør rettes, men jeg tillader mig dog i den Anledning at rette i Almindelighed en Anke mod Regjeringen, fordi Forholdet er saaledes, at der kan bygges Noget derpaa. Det er nemlig bekendt, mine Herrer, at saamtidig med Communalloven af 1867 blev der fra Regjeringens Side stillet i Udsigt, ja givet det bestemte Løfte, at der skulde blive forelagt en communal Skattelov. Dette er nu den fjerde Samling, hvori den ikke er bleven forelagt. Den nuværende ærede Indenrigsminister har imidlertid mindre Skyld i saa Henseende end hans Forgængere og navnlig den næstforrige Indenrigsminister. Var den kommunale Skattelov bleven forelagt, vilde der ganske vist være blevet truffet nøjagtige Bestemmelser om, i hvilket Omfang Hartkornet skal bestattes, og jeg tvivler ikke paa, at der i en saadan Lov vilde blive truffet Bestemmelser, som fixerede den Skat, Hartkornet skal yde i Communerne, til en vis Grad, og dermed vilde den Indvending, som her reises, i det Aller væsentligste bortfalde. Jeg troer nu ikke, at en saadan communal Skattelov vil lade vente meget længe paa sig, og under alle Omstændigheder kan jeg ikke troe, at man vil lade den vente længere paa sig, for paa Grund deraf at faae forlænget Anstand i denne Sag. Men selv seet bort herfra, er det ingenlunde Tilfældet, at man kunde bebreide et Sogneraad eller et Amtsraad, at man ved Bestatningen kun lagde $\frac{1}{6}$ af Byrden paa Indkomsten. Man kunde med samme Ret reise den Bebreidelse mod de nuværende Sogneraad og Amtsraad, hvor Hartkornsinteresserne ere saa overbetende, at de søge at lægge saa Meget som muligt over paa Indkomsten og saa Lidt som muligt paa Hartkornet, som man fra den anden Side kan stille den Propheti angaaende Indkomstbestatningen, som vi have hørt. Naar den lovlige Grændse ikke overskrides, er det Æne ligesaa berettiget som det Andet, og det maa overlades til de Paagældende selv — til dem, som man vil unde Selbstyrelse, hvis man overhovedet har ifinde at unde dem Selbsty-